

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

3 V. tentatio debuerit esse post ieiunium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

in exemplum non oportuit, quod ab hominibus videretur, sed A sufficiens fuit quod hominibus narraretur.

Ad secundum dicendum, quod duplex est tentationis occasio. Vna quidem ex parte hominis, puta cum aliquis se peccato propinquum facit, occasiones peccandi non evitans. Et talis occasio tentationis est vitanda, sicut dictum est *1. Cor. 10. 16.* Ne steteris in omni regione circa Sodomam. Alia vero tentationis occasio est ex parte diaboli, qui semper invidet ad meliora tendentibus: vt *Ambr. dicit.* Et talis tentationis occasio non est vitanda. Vnde dicit *Chrysost.* supra *Matthæum*, quod non solum Christus ductus est in desertum à Spiritu, sed omnes filij Dei habentes Spiritum sanctum. Non enim sunt contenti sedere otiosi, sed spiritus urget aliquod magnum apprehendere opus. Quod esse in deserto, quantum ad diabolum: quia non est ibi iniustitia, in qua diabolus delectatur. Omne etiam bonum opus est desertum quantum ad carnem, & mundum: quia non est secundum voluntatem carnis, & mundi. Talem autem occasionem tentationis dare diabolo, non est periculosum: quia magis est auxilium spiritus sancti, qui est per se facti operis actor, quam impugnatio diaboli invidentis.

Ad tertium dicendum, quod quidam dicunt omnes tentationes factas fuisse in deserto. Quorum quidam dicunt quod Christus ductus est in sanctam civitatem, non realiter, sed secundum imaginariam visionem. Quidam autem dicunt, quod etiam ipsa civitas sancta, id est, Hierusalem, desertum dicitur quia erat derelicta à Deo. Sed hoc non est necessarium: quia Marcus dicit, quod in deserto tentabatur à diabolo, non autem dicit, quod solum in deserto.

In hoc articulo & duobus sequentibus explicat D. Th. circumstantias, ordinemque, ac modum tentationis Christi, obiter attingit aliqua de ieiunio eius. Quæ omnia in sequenti disputatione commodius explicabuntur, contextus enim D. Th. satis perspicuus est, nec alia indiget expositione.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christi tentatio debuerit esse post ieiunium.

228.
q. 1. art. 2.

Hom. 16 in
Enang circa
medium.

Ad tertium sic proceditur. Videtur, quod Christi tentatio non debuerit esse post ieiunium. Dictum est enim supra, quod Christum non decebat conuersationis auferitas. Sed maxima auferitas fuisse videtur, quod quadraginta diebus, & quadraginta noctibus nihil comederit: sic enim intelligitur quadraginta diebus & noctibus ieiunasse, qui scilicet in illis diebus nullum omnino cibum sumpsit, vt *Greg. dicit.* Ergo non videtur, quod debuerit huiusmodi ieiunium tentationi premittere.

2. Preterea, Marcus 1. dicitur, quod erat in deserto quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, & tentabatur à Satana. Sed quadraginta diebus, & quadraginta noctibus ieiunauit, ergo videtur, quod non post ieiunium, sed simul dum ieiunaret, sit tentatus à diabolo.

3. Preterea, Christus non legitur nisi semel ieiunasse. Sed non solum semel fuit tentatus à diabolo: dicitur enim *Luc. 4.* quod consummata omni tentatione, diabolus recessit ab illo vsque ad tempus. Sicut ergo secunda tentationi non permisit ieiunium, ita nec prima permittere debuit.

Sed contra est, quod dicitur *Matt. 4.* Cum ieiunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esurijs, & tunc accessit ad eum Tentator.

art. 1 huius
quæst.

Respondendo dicendum, quod conuenienter Christus post ieiunium tentari voluit: Primo quidem propter exemplum: quia cum omnibus (sicut dictum est) imminet se contra tentationes tueri, per hoc, quod ipse ante tentationem fuerat ieiunauit, docuit quod per ieiunium nos oportet contra tentationes armari: vnde inter arma iustitie Apostolus ieiunia connumerat. 2. ad *Cor. 6.* Secundo, vt ostenderet, quod etiam ieiunium

ante diabolus aggreditur ad tentandum, sicut alios qui bonis operibus vacant, & ideo sicut post baptismum, ita post ieiunium Christus tentatur. Vnde *Chrysost.* dicit super *Matt. vi.* discas, quia magnum bonum est ieiunium, & qualiter scutum est aduersus diabolum, & quoniam post baptismum non lasciuia, sed ieiunio intendere oportet: & ideo Christus ieiunauit, non ieiunio indigens, sed nos instruens. Tertio, quia post ieiunium sequitur esurijs, quæ dedit diabolo audaciam eum aggrediendi: sicut dictum est. Cum autem esuriret Dominus (vt *Hilar. dicit* super *Matt.*) non fuit ex surreptione inedia, sed natura sua hominem dereliquit: non enim erat à Deo diabolus, sed à carne vincendus. Vnde etiam vt *Chrysost.* dicit, non vltra processit in ieiunando, quæ *Moses* & *Helias*, ne incredibilis videretur carnis assumptio.

Ad primum ergo dicendum, quod Christum non decuit conuersatio austerioris vite, vt se communem exhiberet illis, quibus predicauit. Nullus autem debet assumere predicationis officium, nisi prius fuerit purgatus, & in virtute perfectus, sicut & de Christo dicitur *Act. 1.* quod cepit Iesus facere, & docere. Et ideo Christus statim post baptismum austeritatem vite assumpsit, vt doceret post carnem edomitam, oportere alios ad predicationis officium transire: secundum illud Apostoli, Castigo corpus meum, & in seruitutem redigo, nec forte cum alijs predicauero, ipse reprobus efficiar.

Ad secundum dicendum, quod verbum illud *Marci*, potest sic intelligi, quod erat in deserto quadraginta diebus & quadraginta noctibus, quibus scilicet ieiunauit. Quod autem dicitur, Et tentabatur à Satana, intelligendum est, non in illis quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, quibus ieiunauit, sed post illos, eo quod *Mar. dicit.* Quod cum ieiunasset quadraginta diebus, & quadraginta noctibus, postea esurijs: ex quo sumpsit tentator occasionem accedendi ad ipsum, vnde & quod subditur. Et Angeli ministrabant ei, consueuimus intelligendum esse ostenditur, ex hoc, quod *Matt. 4.* dicitur. Tunc reliquit eum diabolus, scilicet post tentationem, & ecce angeli accesserunt, & ministrabant ei. Quod vero interponit *Mat.* Eratque cum beatus, inducitur, secundum *Chrysost.* ad ostendendum quale erat desertum, quia scilicet erat inuium hominibus, & bestiarum plenum. Tamen secundum expositionem *Bede*, Dominus tentabatur quadraginta diebus, & quadraginta noctibus. Sed hoc intelligendum est non de illis tentationibus visibilibus, quas narrat *Mat.* & *Lucas*, quæ manifeste factæ sunt post ieiunium, sed de quibusdam alijs impugnationibus quas forte illo ieiunij tempore Christus est à diabolo passus.

Ad tertium dicendum, quod sicut *Ambr.* dicit super *Luc.* recessit diabolus à Christo vsque ad tempus, quia postea non tentaturus, sed aperte pugnaturus aduenit: tempore scilicet passionis. Et tamen per illam impugnacionem videbatur Christum tentare de tristitia & odio proximorum, sicut in deserto de delectatione gula, & contemptu Dei per idolatriam.

ARTICVLVS V.

Vtrum fuerit conueniens ordo, & modus tentationis Christi.

Ad quartum sic proceditur. Videtur, quod Christi non fuerit conueniens tentationis modus & ordo. Tentatio enim diaboli ad peccandum inducit. Sed si Christus subuenisset corporali fami, conuertendo lapides in panem, non peccasset: sicut non peccauit, cum panes multiplicauit (quod non fuit minus miraculum) vt turba esuriens subueniret. Ergo videtur, quod nulla fuerit illa tentatio.

2. Preterea, Nullus persuasor conuenienter suadet contrarium eius, quod intendit. Sed diabolus statuens Christum supra pinnaculum templi, intendebat eum de superbia seu vana gloria tentare. Ergo inconuenienter persuadet ei, vt se mittat deorsum: quod est contrarium superbie, vel vana gloria, quæ semper quarit ascendere.

3. Preterea.